

Illa nostra dels mots

per Bartomeu Ribes

Oh intransferible amor, bla fresseig del misteri!

M. Villangómez Llobet

Comença la paraula en llibertat
i s'enretira quan l'oblit li ho mana.
Endins vol compartir l'objecte bell
al qual aspira, nu, a representar.
De generar amb la vista s'il·lumina.
De contemplar la mar, les terres d'illa.
S'ha de sentir la humanitat a l'alba
com un esquema fet de la bondat.
Del que és petit se n'endevina el gran,
però amb pronoms de feble veu cansada.
Tant de dolor hi ha hagut que no s'esbrava
la seva recordança prohibida.
Venim del que seria l'estrebada
de la muntanya cap a l'oceà.
Què n'hem après de l'esborrada història
sotmesa des de sempre al fart mannà?
Que calen somnis i també impossibles
rememoracions del nostre estat
desprevingut enmig de l'aigua quieta
i, a voltes, capgirada amb ventegars.
Infants d'un món que vol el joc mancat
de la innocència primera, pura
com la naixença dels estels, dels sons
i de les festes que aprenem dels pares.
Combat amb llum i amb molta fosca dura
que obliga, doncs, a endevinar què toca
d'haver de fer pel nostre compte bé,
i què caldrà deixar de banda, fusta!
Tendim a ser la zona estricta amb fe
d'aquest paisatge tendre cap al gaudi.
La part, del tot, no pot, no sap anar-se'n.
El temps serà incessant, puntal en fuga.
No sents notícies d'aquest silenci?
Confús esbós, remota l'alegria
de les enceses de gener penjades
a un cel pintat d'obscur jardí, si és somni,
o si és bocí romput d'una illa en blanc.
Recança de l'esforç, parada amb lluna,
i el desgavell descontrolat del jo
perdut en els extrems o solitud.
Records, d'oblit, perennes flors marcides.
És inexacte el desenllaç dels fets
i la possible interpretació
que d'ells en farà l'ànim tan caigut
que ara arrossegues del matí a la nit.
Amuntegar paraules no pot ser.
El pensament s'adorm, voldrà no ser-hi
quan la responsabilitat ja suri
en forma de reclam i de denúncia.
No és la bellesa cap punt d'arribada,

sinó un mètode de coneixement
que acompanya la poesia sempre.
Un homenatge li devem, a posta,
per tal de treure'n els millors lluits
a aquesta vida nova, a l'escriptura.
Cercat desig atrau present i explica
tant de passat anòmal, ombra i llum
de la vergonya, de la infeliç sort.
Compartiment, avís, necessitat.
El fred calent del desesper atipa
els ossos i fa tremolar de més.
Confessió, folia avara, cant
de l'home i de la dona contra el clot
pregó de la perduda harmonia.
Anhel en el tresor que hi ha a la boca
que parla i lliga els fets, la prova humana.
Perquè el treball acosta a una memòria
que necessitarem si volem viure
un altre cop desfets del mal terrible
que assola la condició, mai i sempre,
del que creiem amb pietat i orgull.
I és un malson aquest crepuscle dur
que regalima com l'espant, avall,
rere l'ocult misteri a l'horitzó.
Intern i intens, aquest perill sols creix
a mida que molt poc ens coneixem
nosaltres, sense el vidre on reflectir-nos
i quedar-hi gravats o presoners
del cos que estimariem si poguéssim
alçar una altra vegada el vell desig
rejovent amb l'ànim d'esperances
que no són les derrotes consentides,
els llargs preàmbuls avorrits, travats
de l'alegria que pertocaria
quan és el gust l'oferiment, la súplica
de la felicitat guanyada a cops
de versos clars com la tristesa inútil
llançada per la borda, festa en fals
del propi desprestigi, fum de son,
la bèstia dormida, l'astre amb sal
que des de la miranda pressentim
amb molta por i algun estrany turment
inconfessable. Fosca densa, rels
de cap a l'invisible ignorat.
Amor que en el dolor reneix, utòpic
estil al·lucinogen del poema.
Vindràs cap a l'interior, amb mi,
d'un pensament que dona allò que rep
a canvi del no res: potser podràs
ser el pare que volia, sí, ja ho ets. ■